

jímány na den i delší dobu, většinou měsíčně. Pro každé patro byla pokojská. Klíče od pokoje měl žalobce, jeho manželka a pokojská a na domě jest velká firma »Pension Veletrh«, jež bývá někdy i v noci osvětlena. Z toho, co bylo zjištěno o zařízení pensionu žalovaného, plyne, že byl pension zřízen jako podnik po způsobu hotelu za tím účelem, aby poskytování bytu cizincům stalo se trvaným zdrojem příjmů žalovaného. S provozem pensionu takového rozsahu jest spojeno pro jeho hosty nebezpečí t. zv. »otevřeného domu«, jež vyžaduje, aby hostům byla poskytnuta zvýšená ochrana, jež jim proto byla přiznána ustanovením § 970 obč. zák. Důvodem zvýšené ochrany hostů jest jediné, že v podniku bydlí. Nezáleží na tom, zda se hosté v podniku též stravují, neboť tato okolnost nikterak nezvyšuje nebezpečí, jež jest spojeno s jejich přebýváním v podniku. Vzhledem k zjištěnému rozsahu pensionu žalovaného jest míti za to, že šlo o provozování živnostenské, nikoliv o pouhé pronajímání bytů majitelem činžovního domu. Pension žalovaného nelze srovnávat ani s t. zv. »svobodárnami«, o nichž se jedná v rozhodnutí čí. 8718 sb. n. s., ježto v onom případě neprovozoval majitel svobodáren ubytování hostů za účelem docílení zisku. Vzhledem k tomu, co uvedeno, netřeba uvažovati o tom, jaký dosah má výnos min. obchodu ze dne 19. února 1922 čí. 39682. Literatura, dovozatel uveřejněná, pokládá sice předpis § 970 obč. zák. za výjimečný, jež nelze rozšiřovati na obdobné případy. Leč pension žalovaného jest tak zařízen, že právě na něj lze použiti ustanovení § 970 obč. zák. přímo, nikoliv jen obdobně. Okolnosti, jež uváděl dovozatel k doličení, že škoda se nestala ani zaviněním jeho, ani jeho lidí, zejména že učinil sám i jeho zaměstnanci veškerá opatření, aby osobám nepovoláním byl přístup do domu zabráněn, nejsou způsobilé, aby jimi bylo prokázáno, že škoda nebyla způsobena cizími osobami, jež z domu odcházejí a do něho přicházejí. Nebylo zjištěno, že se pachatel do uzamčeného pokoje násilně vloupal. Ostatně vloupání do uzamčeného pokoje nemění nic na tom, že šlo o osobu z domu odcházející a do něho přicházející.

Čís. 14566.

Bylo-li vyhověno žalobě o rozvod manželství od stolu a lože, řeší se v rozsudku otázka viny jen zásadně, ne však co do podílu té neb oné strany na vině.

(Rozh. ze dne 26. září 1935, Rv I 1219/35.)

Nižší soudy uznaly na rozvod manželství z viny obou stran. Dovolání jedné strany, by bylo uznáno na větší vinu druhé strany nejvyšší soud nevyhověl z těchto

důvodů :

Nezáleží na tom, zda snad vina druhé strany na rozvodu jest převážná čili nic. Převážná vina této strany přicházela by v úvahu jen, kdyby šlo o to, zda jest opodstatněn rozvodový důvod hlubokého rozvratu manželství (srov. čí. 9258, 11101 sb. n. s.), zejména kdyby tento

byl jediným důvodem rozvodovým. V souzené věci však nejde o vinu na hlubokém rozvratu manželství, nýbrž o vinu na rozvodu. A v tom směru stanoví § 6 nař. min. sprav. ze dne 9. prosince 1897, čís. 283 ř. zák., že, bylo-li vyhověno žalobě o rozvod manželství, jest v rozsudku uznati též, zda jest na rozvodu vinna jedna nebo druhá strana neb obě nebo žádná. Tu se řeší otázka viny teprve po rozhodnutí, že rozvod jest odůvodněn. Ale řeší se — jak již řečeno — jen potud, zda jest vinna ta či ona strana, či obě, či žádná; neřeší se, v jakém stupni jest ta či ona strana vinna a neměří se podíly na vině, takže dojde k výroku o vině obou stran i tehdy, má-li jedna strana převážnou vinu na rozvodu.

Čís. 14567.

Nenaléhal-li oprávněný v roční lhůtě § 936 obč. zák. na splnění slibu, nemá nároku ani na náhradu škody pro nesplnění.

(Rozh. ze dne 27. září 1935, Rv I 1763/33.)

Žalobce požaduje od žalovaných náhradu škody a odůvodňuje tuto svou žádost tím, že žalovaní mu dne 3. prosince 1928 přislíbili zápůjčku 100.000 ř. m. koncem prosince 1928, avšak slibu nedodrželi, nesplnivše převzaté povinnosti ze smlouvy o zápůjčce (§§ 983, 1295 obč. zák.). **P r v ý s o u d** neuznal žalobou uplatňovaný nárok důvodem po právu. **D ů v o d y:** Předpokladem žalobou uplatňovaného nároku jest existence smlouvy, z jejíhož porušení nárok jest odvozován. Smlouva o zápůjčce jest smlouvou reální, t. j. právní účinky této smlouvy nastupují teprve skutečným odevzdáním přislíbené částky. Pouhý slib, dáti v budoucnosti zápůjčku, jest posuzovati jako předběžnou smlouvu podle ustanovení § 936 obč. zák. Podle tohoto ustanovení jest však takovýto slib, jak jej tvrdí žalobce, účinným jen tehdy, když jest určena doba uzavření a podstatné složky smlouvy a když se okolnosti v mezidobí podstatně nezměnily. Podle přednesení žalující měla býti zápůjčka do konce prosince 1928 uskutečněna. Byla proto doba uskutečnění slibu podle tvrzení žalobcova určena, rovněž tak výše částky. Zda zatím se změnily podstatné poměry, netřeba řešiti. Vymíněná doba skončila se tedy nejpozději 31. prosince 1928. Avšak § 936 obč. zák. stanoví dále, že jest nutno naléhati na provedení takových přípovědí nejdéle do roka od smluveného času, jinak právo pomíjí. Žalobce však nechal uplynouti celý rok 1929, aniž by naléhal na provedení udánlivé přípovědi. Teprve v žalobní odpovědi podané v jiném sporu dne 11. února 1930 se upamatoval na tuto přípověď a uplatnil námitkou nároky na náhradu. Poněvadž však právo, z jehož porušení dovozuje svůj nárok na náhradu škody, již koncem roku 1929 zaniklo a z práva zaniklého nemohou býti vyvozovány další, t. j. ani bezprostředné ani prostředné nároky, nepozůstává ani nynější žalobní žádost podle důvodu po právu. **O d v o l a c í s o u d** potvrdil rozsudek prvního soudu.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y :

Dovolatel upírá uplatňovaný nárok na náhradu škody o slib žalovaných, jímž se prý zavázali, že mu koncem měsíce prosince 1928 vy-